

Uddannelsesudvalget (2. samling)
UDU alm. del - Bilag 194
Offentligt

København
den 19.3.08

Til

MF Martin Henriksen (DF)
Formand for Folketingets Uddannelsesudvalg

Kære Martin Henriksen,

Jeg er af Bertel Haarder blevet orienteret om hans notat til dig i forbindelse med Infogruppens og Dialogcentrets henvendelse til Folketingets Uddannelsesudvalg vedrørende en specifik undervisning med nyreligiøst indhold i folkeskolen.

Infogruppen vil gerne gøre dig og udvalget opmærksom på, at der er føjet til ekstra dimension til den i forvejen alvorlige baggrund for vores henvendelse, idet Foreningen for Børns Eksistentielle Intelligens nu har offentliggjort Jes Bertelsens oplæg på den afholdte konference i Århus, hvor baggrunden for og formålet med det pædagogiske program blev præsenteret.

Infogruppen hævder og har argumenteret for, at dette pædagogiske program er af religiøs karakter og har en bestemt religionshistorisk oprindelse, hvilket benægtes af dets fortalere. Vi ser med glæde af notatets bemærkninger omkring lovens rammer og forvaltningspraksis, at også Bertel Haarder og undervisningsministeriet forholder sig til det pædagogiske program som et religiøst element.

På konferencen satte Jes Bertelsen introduktionen af det pædagogiske program i religionsideologisk perspektiv. Han forholdt sig eksplicit kritisk til alle etablerede religioner, der rummer et gudsbegreb og tilsvarende trosforestillinger. Han anser disse religionsdannelser for "tilbagestående" og "irrationelle" – på linie med alkymien i middelalderen – idet han mener, at hans egen pseudovidenskabelige form for religiøsitet vil erstatte disse kulturinstitutioner indenfor en periode af 20-30 år.

Bortset fra det megalomane og verdensfjerne islæt i denne perspektivering af FBEI's pædagogiske program, må vi i Infogruppen tage afstand fra, at danske skolebørn (og deres forældre) uafvidende skal indgå i en sådan religionsideologisk kampagne, der må krænke alle de elever og forældre, som har en eller anden form for gudstro (enten på det personlige plan eller gennem tilhørsforhold til et anerkendt trosamfund). I det mindste må der rejses kritisk diskussion og bevidstgørelse omkring dette undervisningselement, fordi Jes Bertelsens selektive religionskritik og religionspædagogiske tiltag er bevidst rettet mod at eliminere alle (mono)teistiske religioner. Vi kan heller ikke forstå, hvordan lærere i folkeskolen kan indlade sig med et fantasteri af disse dimensioner – en selvudnævnt profet, der vil genopdrage og reformere menneskers religiøse liv på globalt plan! Hører det hjemme i folkeskolen?

Vi håber meget, at Uddannelsesudvalget vil tage sagen op til drøftelse og se nødvendigheden af en eller anden form for regulering af dette indoktrinerende, krænkende og proportionsforvrængende pædagogiske program.

Kopi af denne mail til Anne-Mette Winther Christiansen (V), idet mailen gerne må vedlægges vores henvendelse og omdeles til udvalgets medlemmer i forbindelse med en eventuel drøftelse.

Vi citerer verbatim fra Jes Bertelsens oplæg, der kan læses i sin fulde udstrækning på følgende link:
<http://infogruppen.minisite.dk/default.aspx?PageID=45494>

Og er kommenteret af Infogruppen på følgende link:
<http://infogruppen.minisite.dk/default.aspx?PageID=45493>

Citat af Jes Bertelsen (vores understregninger): "... at hvis den eneste Gud er Allah – hvis der overhovedet er en Gud – så bliver man jo i dårligt humør, når man hører, at der er en anden religion,

at den eneste Gud, der er Gud, der har en enbåren Søn, der hedder Jesus, og så bliver man jo såret, hvis man nu var buddhist, for der er der slet ingen Gud – så bliver man jo såret på det – eller hvis man nu hører til en hindu-verdensreligion, men da er der rigtig mange guder, og den konfrontation, som verdensreligionerne har med hinanden, den skaber to tendenser. Forholdsvis få prøver at lave en eller anden form for åben dialog, hvor man prøver at finde ud af, hvad mon, er der noget almenmenneskeligt, ligesom meningsfuldt og dybt i de her forskellige religiøse systemer – altså er der noget, vi kan bruge til noget i en moderne tid – er der noget, der er videnskabeligt dokumenterbart. Det er den ene, og det er de færreste, der gør det. Men langt de fleste mennesker bliver ramt på deres identitet, og de afgrænser sig ved at fundamentalisere religionen og monopolisere den. Det mener jeg er en faretruende tendens, fordi religionen har stadigvæk i hele, på hele kloden meget, meget mere tag i os mennesker, end vi vil være ved, og meget mere tag end rationalet, hvis bare den rationelle, videnskabelige rationelle, almindelige menneskelige humane etik – hvis det var den, der bestemte, jamen så ville man jo ikke gøre sådan, som man gør – vi ville formentlig ikke gøre sådan, som vi gør – og menneskene ville ikke gøre sådan, og regeringerne ville ikke gøre sådan, og de multinationale selskaber ville ikke gøre sådan. Men man er fanget i en form for afgrænsning, en form for .. for .. for .. for nervøsitet omkring det her mere irrationelle niveau. Jeg har den opfattelse, og den kan være forkert, ikke også, det er den muligvis, men så har jeg det håb, at på et eller andet tidspunkt i løbet af .. af nogle 20-30 år, så vil man begynde at frisætte fra verdensreligionerne nogle almenmenneskelige, etiske, videnskabeligt dokumenterbare strategier, som er kernen bag, hvad alle de forskellige verdensreligioner har udviklet. Det er mit håb.

... Min opfattelse er ... det er frygteligt provokerende, det kunne vi jo godt se, ikke også, allerede inden konferencen .. min forestilling er, at verdensreligionerne .. de er på det niveau, som alkymien var i middelalderen. Og det, der er ved at ske, blandt andet gennem, eh, neuroscience og alle de undersøgelser omkring, hvad gør meditation, og hvad gør det og arbejde med hjertet, hvor man undersøger, hvad gør det? Og man sætter det ind, og man putter mennesker i scannere, og man stiller spørgsmål og bliver ved, og man ender med at finde det. Jeg er helt sikker! Man er allerede ved at finde, at verdensreligionerne har en kerne af en slags almenmenneskelig, mere videnskabelig forståelse af, hvordan man også kan gøre med bevidstheden, og hvordan man også kan gøre med hjertet, og at det netop er det, der fører ind mod øget mulighed for og udvikle naturlig empati og venlighed og øget forestilling om en samhørighed med andre mennesker. (pause) Så .. det, der er vigtigt, det er, hvis man skal videre med sådan noget som det her."

Med venlig hilsen

Annette Leleur, mag. art. i etnografi

Kommentar til Bertel Haarders notat

Infogruppen har følgende kommentarer til Bertel Haarders notat, som vi gerne vil meddele UDU (vedlægges vores henvendelse).

Infogruppen lægger vægt på, at det i notatets klarlæggelse af gældende ret på området bliver gjort utvetydigt, at det omdiskuterede pædagogiske program sidestilles med andre religiøse eller politiske elementer i undervisningen. Man kan på denne baggrund IKKE hævde, at programmet er areligiøst eller ideologisk neutralt, således som skolelederen på Elling Skole, Peter Mygind Petersen har gjort det på linje med Vækstcenterets konsulenter i deres offentlige udtalelser. Eller – hvis man hævder det, må man hævde det privat. Man kan IKKE lægge sin vurdering til grund for programmets introduktion eller implementering i den pædagogiske praksis, og man kan IKKE omgå folkeskolelovens bestemmelser på området!

Det vil derfor være i strid med lovgivningen, HVIS man introducerer og implementerer dette program i en folkeskole UDEN at respektere lovgivningens krav, som vi tolker således ud fra Bertel Haarders notat:

1. Undervisning med et religiøst forkyndende formål eller virkning må IKKE finde sted. Eleverne må IKKE påvirkes i retning af bestemte livsanskuelser eller politiske opfattelser – hverken skjult eller åbenlyst.

2. Dermed foreligger der et orienterings- og videnskrav! Religiøse undervisningselementer skal i enhver henseende gøres gennemsigtige for eleverne og deres forældre. Det er skolens ansvar at tilsikre, at eleverne (og deres forældre) forstår den religiøse karakter af den slags undervisningselementer. Man kan med god grund frygte, at det ikke har været tilfældet på Elling Skole, jævnfør skolelederens frie tolkninger af programmets areligiøse karakter, samt hans afvisning af at modtage kritisk information fra Infogruppen.

3. Der foreligger også et alsidighedskrav! Man må IKKE indføre en ensidig pædagogisk praksis eller KUN inddrage religiøse undervisningselementer fra én særlig bidrager/udbyder. Skolen er forpligtet til at sørge for en kritisk perspektivering og give andre repræsentanter med andre synspunkter/ydelse lejlighed til at komme til orde. Heller ikke på dette punkt har skolelederen på Elling Skole sendt lovansvarlige signaler. Det skal i de enkelte fag og for undervisningen som helhed altid være sådan, at den afspejler en alsidig (og kritisk belyst) demokratisk helhed, idet de demokratiske værdier er folkeskolens overordnede værdigrundlag.

4. Generelt er skolen altså i værdispørgsmål forpligtet på en pluralisme, der bygger på information og kritisk stillingtagen, og som dermed opdrager eleverne til en demokratisk adfærd. Dermed er det også klart, at hvad der for store segmenter i den danske befolkning faktisk ER et værdispørgsmål – for eksempel en religiøs tro på Gud – kan en skoleleder IKKE vilkårligt reducere og tilsidesætte ud fra egne ideologisk prægede vurderinger i den pædagogiske praksis. Skolelederen SKAL i demokratiets ånd være lydhør overfor og respektere, hvad store befolkningsgrupper opfatter som værdispørgsmål. Alene det faktum, at det pågældende pædagogiske program ifølge ophavsmanden Jes Bertelsen er indlejret i en antiteistisk religionsideologisk hensigtserklæring, skulle gøre dette krav tvingende i den pågældende sag.

5. Ovenstående lovkrav og –rammer på området gør det klart, at man på en skole IKKE kan indbygge det pågældende pædagogiske program som en fast, varig og integreret del af undervisningen spredt over alle fag, sådan som det sker nu på Elling Skole, da dette UDEN TVIVL må karakteriseres som en ensidig holdningspåvirkning uden overholdelse af alsidighedskravet, idet disse specifikke øvelser begynder at præge eleverne i deres dagligdag og fritidsliv – kort sagt i deres forhold til sig selv og samfundet i bredeste forstand, præcis som Infogruppen har forudset udviklingen. Skolebørn må ikke forvandles til små, uinformerede og uafvidende New Age disciple!

Konklusion: Infogruppen skønner ud fra undervisningsministerens notat, at der på Elling Skole foregår en skjult religiøs indoktrinering af eleverne, idet det pågældende pædagogiske program, som udgør et religiøst og ideologisk undervisningselement, både er introduceret og implementeret uden at kravene om kritisk vidensbaseret information og alsidig perspektivering er opfyldt, ligesom programmet er gjort til et fast og varigt element i undervisningen, idet det dermed er ensidigt holdnings- og værdipåvirkende.

Jes Bertelsens manglende "autorisation".

Man må vurdere den åndelig-religiøse situation omkring Jes Bertelsen for at forstå, hvorfor han mangler en nødvendig "autorisation" for sine meditationsteknikker, der i deres egen traditionsbaggrund anses for farlige. Lad os bruge et billede for at forklare sammenhængen.

Antag, at der findes en bestemt avanceret hjernekirurgisk praksis, som er knyttet til en professionel tradition, hvor denne ekspertise går i arv, ofte fra far til søn. Hvis man vil, kan man få foretaget et meget risikabelt og kompliceret indgreb i hjernen, hvorefter man altid vil være lykkelig – et slags åndeligt hvidt snit. Sådan kunne man ud fra vores kristne kritiske synspunkt beskrive den tibetanske dzogchen-tradition, der jo selv har valgt at lægge sig tæt op ad neurologien i sine forklaringer. Hvis man henvender sig til den kirurgiske traditionen i dag, kan man for eksempel finde en anerkendt lærer som Yongey Mingyur Rinpoche, der er "inkarnation" af hele to "ophøjede mestre" i denne hjernekirurgiske kunst. Han er søn af Tuku Urygen Rinpoche og har gennem hele sin opvækst modtaget direkte instruktion af denne med henblik på sin nuværende høje status og betroede funktion i hierarkiet. Han er den ægte vare!

Tulkuen er den "mester", som Jes Bertelsen en ganske kort overgang fik kontakt med i Nepal, og som han mere eller mindre henviser til for at legitimere sin brug af dzogchentraditionens "kirurgiske teknikker" og sin udlægning af dens "hjernefilosofi", der også er den primære inspirationskilde for Jes Bertelsens forfatterskab (ud fra selvstudium af de klassiske tibetanske skrifter, vel i oversættelse) og baggrund for Vækstcenterets "spirituelle pædagogik". Ifølge Jes Bertelsen var mødet med Tulkuen "enestående" eller som han forklarer i et interview i Jyllandsposten den 11.8.06: "Har du set børn blæse sæbebobler? Når to bobler går sammen, pling, så er der én stor sæbeboble. Sådan var det at møde ham." Et lidt uheldigt billede måske, fordi der er noget med sæbebobler og illusioner, der ikke holder! Vi tvivler på, at Tulkuen ville bruge sæbeboblebilledet med samme alvor om sit møde med Jes Bertelsen. Måske den ene sæbeboble bare voksede sig større og større?

For vi må prøve at se sagen fra den anden side. Tulkuen, der var internationalt orienteret og rejste meget blandt andet i USA, havde gennem årene hundreder af vestlige elever, hvoraf mange var forskere på et højt niveau indenfor deres eget felt og gamle i gårde hos Tulkuen, men så vidt vi ved er ingen af disse elever højt rangerende i hierarkiet i dag. De virkeligt "betroede og kompetente" er alle tibetanere, fortrinsvis Tulkuens egne sønner, hvoraf den ældste, Chökyi Nyima Rinpoche, i øvrigt står bag et kursuscenter her i landet. Der er ingen forlydere om eller officielle tegn på, at Tulkuen har overført nogen form for status, kompetence, rettigheder eller lignende til Jes Bertelsen. Vi tvivler – af mange grunde – på, at Jes Bertelsen er i stand til at fremlægge nogen form for "autorisation" fra Tulkuen, der vel i ham blot har set endnu en New Age wannabe fra Vesten. Alligevel har navngivne personer med tilknytning til Vækstcenteret "ladet sive og underforstå", at Jes Bertelsen skulle være tulkuens "åndelige arvtager" i Danmark, men hvorfor har Chökyi Nyima Rinpoche, Tulkuens søn og repræsentant, så placeret sig på Helgenæs? Det smager alt sammen af den samme form for selvscenesættende mystifikation, der har præget Jes Bertelsen og hans bevægelse fra starten.

Spiller det nogen rolle, at Jes Bertelsen ikke er en indviet tibetansk Rinpoche, men en autodidakt uden et overvåget træningsforløb som det, Tulkuens sønner har gennemgået i Tibet, og en tilsvarende autorisation til at foretage det åndelige hvide snit? Både-og, for vi vil under alle omstændigheder fraråde selve operationen og andre "hjernelæsioner", men hvis man køber en vare, vil man da altid foretrække, at indpakningen svarer til indholdet, at det ikke er et kopiproduct og at varen er ordentligt deklareret! Yongey Mingyur Rinpoche har udgivet en bog, *The Joy of Living*, som er ganske interessant læsning, hvis man vil vurdere Jes Bertelsens akkreditiver og kompetencer set ud fra den ægte tradition.

Hvad mener den i traditionen højt renommerede og kompetente Yongey Mingyur Rinpoche for eksempel om "selvbestaltede lærere" indenfor hans ekspertområde, der henviser til egne "initiationsoplevelser" (som Jes Bertelsen gør det i sin bog *Indre Tantra*, et citat¹, der tilsidesætter enhver påstand om, at Jes Bertelsen ikke skulle være religiøs funderet) og mystificerer offentligheden med talen om "mødet med mesteren i Nepal"? Hvorfor er der en afgørende forskel på, om man som Jes Bertelsen tydeligvis identificerer sig med en linje og en tradition, men ikke er reelt medlem af den med alt, hvad det indebærer. Tja, alle professioner beskytter vel deres kompetencer og professionelle renomé mod eventuelt charlataneri.

Citat (vores understregninger): "Hvilke egenskaber har en god lærer? For det første skal læreren være oplært inden for en linje – ellers kan det være, at han eller hun opfinder regler og retningslinjer for meditativ

praksis på baggrund af sin egen stolthed eller viderefører en misforståelse af, hvad han eller hun har læst i bøger. Der er også en stor, men subtil kraft forbundet med at modtage vejledning fra en lærer, der er oplært inden for en etableret linjes tradition: den kraft, der ligger i indbyrdes afhængighed, som er beskrevet i første del. Når du arbejder med en lærer, der er oplært inden for en linje, bliver du en del af "familien" i den linje. Ligesom du har lært usagte, men uvurderlige ting af den familie, du er født eller opvokset i, vil du opleve en uvurderlig læreproces ved at iagttage og udveksle erfaringer med en sand lærer inden for en linje. Ud over at være oplært i en bestemt linjes discipliner, skal en kvalificeret lærer også udvise medfølelse og gennem sine handlinger på subtil måde gøre sin egen realisering klar uden nogensinde at nævne den. Undgå lærere, som taler om deres egne præstationer – den type snak eller praleri er et sikkert tegn på, at vedkommende overhovedet ikke har opnået realisering. Lærere, som har nogen erfaring, taler næsten aldrig om deres egne bedrifter, men er i stedet tilbøjelige til at tale om deres egne læreres egenskaber.

Hvorfor er det vigtigt, at disse teknikker bruges under opsyn og holdes indenfor traditionen? Fordi de er farlige! – ikke mindst i de forkerte hænder. Yongey Mingyur Rinpoche sammenligner ligefrem farligheden af teknikkerne med "kernevåben". Citat (vores undertregninger): "I den buddhistiske tradition taler folk ikke meget om deres egne oplevelser og indsigter, hovedsagelig fordi den form for pral har en tendens til at øge ens egen følelse af stolthed og kan føre til, at man misbruger oplevelserne til at vinde verdslig magt eller indflydelse over andre mennesker, hvilket er skadeligt for en selv og andre. Af denne grund aflægges man i forbindelse med oplæring i meditation et løfte eller tilsagn – der på sanskrit kaldes *samaya* – om ikke at misbruge de evner, man vinder gennem sin meditationspraksis: et løfte, der ligner en traktat om ikke at misbruge kernevåben. Konsekvensen af at bryde dette tilsagn er tabet af alle de indsigter og evner, man har opnået gennem sin praksis." ... "Som tidligere nævnt er rolig afventende meditation som at oplade dine mentale og følelsesmæssige batterier. Medfølelse er den mentale og følelsesmæssige "teknologi", der bruger de genopladede batterier på den rigtige måde. Det, jeg her mener med en "rigtig måde", er, at der altid er mulighed for, at du kan misbruge de evner, du har udviklet gennem shinaymeditation, til blot at øge din egen mentale og følelsesmæssige stabilitet for at vinde magt over andre eller ligefrem skade dem."

Ud over at Jes Bertelsen tilsyneladende ikke er etisk på omgangshøjde med den ægte tradition og ikke er autoriseret og reguleret af den, er der så andre åbenlyse tegn på diskrepans mellem ham og traditionen i væsentlige lærespørgsmål? Ja, så afgjort! Som noget centralt i Jes Bertelens præsentation af sit "meditative system" står jo hans påstand om "tanketomhed", at man kan og skal standse tanker! For eksempel sagde Jes Bertelsen på konferencen i Århus følgende (vores understregninger): "Man kan sige ting til børn, som de umiddelbart forstår i det her felt – det har jeg faktisk rigtig mange erfaringer med. For eksempel, hvis man siger til voksne mennesker – eller hvis vi siger til hinanden her – skulle vi prøve et øjeblik og lade være med at tænke, så vil vi jo reagere med en slags viden om, at det kan man ikke – man tænker hele tiden, der er billeder, og der er tanker, og der er følelser og associationer og sanseindtryk – man kan ikke bare sådan stoppe det. Den viden, at man ikke kan det, har børn ikke – jeg taler om børn mellem 7 og 14 år – det .. det spektrum af børn, som jeg har arbejdet med i nogle små grupper med, sammen med blandt andet Helle, eh, og andre. Det, der er interessant, det er, at hvis man siger til sådan nogle børn – prøv at lade være med at tænke – så lader de rent faktisk være med at tænke! **[En åben indrømmelse af meditationsprøvning af børn i dzogchen-filosofisk regi].** Det varer selvfølgelig ikke ret længe – det er jo også lige meget – men det, der er interessant, det er, at vi voksne – vi, der har den her viden, det kan man ikke, så derfor kan vi selvfølgelig ikke, men børnene har jo ikke den viden, så de lader bare være, hvorefter der er stille!"

Men hvad siger Yongey Mingyur Rinpoche, den autoriserede dzogchen-mester, om at standse tanker som en meditativ teknik eller et mål i sig selv? Ja, han er faktisk fuldkommen enig med os i, at denne arytmske strategi er skadelig, men uenig med Jes Bertelsen. Citat (vores understregninger): "Du skal ikke blokere dine tanker, følelser og så videre; du skal heller ikke jage dem. Hvis du jagter dem, hvis du lader dig lede af dem, begynder de at definere dig, og du mister evnen til at reagere åbent og spontant i det nærværende øjeblik. Hvis du på den anden side blokerer dine tanker, kan dit sind blive ganske anspændt og småt. Dette er en vigtig pointe, fordi mange mennesker fejlagtigt tror, at meditation betyder, at man bevidst skal standse tankernes og emotionernes naturlige bevægelse. Det er muligt at blokere denne bevægelse et kort øjeblik og tilmed opnå en flygtig følelse af fred – men det er den fred, som kendetegner en zombie. En tilstand fuldkommen fri for tanker og følelser er en tilstand, der er blottet for skelneevne eller klarhed." ... "Buddhistisk meditation har på ingen måde at gøre med forsøget på at gøre sindet tomt. Der findes ingen måde at opnå tankefri meditation på. Selv om det skulle lykkes dig at standse dine tanker, ville det ikke være meditation, du ville blot være på vej ind i en zombielignende tilstand."

Altså – uden tanker ingen skelneevne, ingen kritisk bevidsthed, ingen klarhed – man bliver bare dum som en zombie! Al tale om et tomt sind, det ordløse, tanketomme bevidsthedsrum og lignende – er nonsens ifølge Yongey Mingyur Rinpoche. Set ud fra hans perspektiv fører Jes Bertelsens meditationsanvisninger til mental dumhed og fysisk anspændthed, men det er, hvad Jes Bertelsens proselytter vil introducere i folkeskolen og prøve at motivere børn til at øve sig i, fordi "Jes Bertelsen" simpelthen er den "mest kvalificerede". Normalt i samfundet skal man kunne godtgøre sine kvalifikationer på en objektiv måde og da ikke mindst i skole- og undervisningssammenhæng eller hvis man vil bestride en offentlig funktion, hvor andres liv og velfærd afhænger af en. Vi i Infogruppen må spørge, hvordan en skoleleder kan være så lemfældig i kontrollen af både Jes Bertelsens børnepædagogiske og mentalhygiejniske kvalifikationer (de første har han jo notorisk ikke, og de andre kun som en selvlært fusker i det åndelige hvide snit, hvis man vurderer det ud fra Yongey Mingyur Rinpoche). Hvad får ham til udelukkende at basere sin vurdering på "vonhörensagen" og mundsvejr fra overbeviste tilhængere og nægte at forholde sig til saglig kritik? Hvad er det for en mærkelig magt over andres tankeevne, der kommer til udtryk her, og hvorfor skal den vinde indpas i folkeskolen?

---

¹ En nat i 1976 efter flere års regelmæssig stilhedsmeditation vågnede denne bevidsthed [dvs. JB's bevidsthed] op og fandt sig selv svævende i det kosmiske rum. I midten af begivenheden hvilede en transparent, men mørk mediterende kropsform. Denne kropsform var omgivet af en pulserende mandala af fem farver. Inderst var et sort, men lysende og gennemsigtigt felt af energi. Men dette felt var samtidig bevidstheden. Udenom det sorte flød et mørkt blå, ligeledes lysende og gennemsigtigt felt af farvestrålende bevidsthed. Uden om dette felt var et grønt. Derpå gult, yderst var alt rødt. Det var selve bevidsthedens indre væsen der strålede. Hvert farveniveau udgjorde et nyt spring, en ny bevidsthedsdimension, mættet med information. Mandalaen omkring den gennemsigtige mørke kropsform var bevidstheden. Denne bevidsthed flød i de kosmiske dybder, men når bevidstheden var vendt ind gennem de farvestrålende felter, var bevidstheden ikke i kosmos, bevidsthedsdimensionerne var selv kosmos. - I denne tilstand var salighed. Der begyndte nu at ske noget. Inden i bevidstheden fremtonede telepatisk et unisont kor af stemmer. Det var mestrene fra rummet, blev det sagt. Bevidstheden skulle strække sig bagud i tid, 3000 år. Her lå bevidstheds-kim, der nu af mange skulle udfoldes for planetens overlevelses skyld. - Derpå viste visdomskilden 3 hologrammer, der havde med den individuelle bevidsthedsudvikling at gøre. Efter dette sank bevidstheden, og den begrænsning man kalder vågenhed afløste udvidelsen."

Infogruppen
v. Frank Robert Pedersen
cand. mag. i religion og filosofi